Не гріє сонце на чужині,
А дома надто вже пекло.
Мені не весело було
Й на нашій славній Україні.
Ніхто любив мене, вітав,
І я хилився ні до кого,
Блукав собі, молився богу,
Та люте панство проклинав,
І згадував літа лихії,
Погані, давнії літа:
Тоді повісили Христа —
Й тепер не втік би син Марії!
Ніде не весело мені,
Та, мабуть, весело й не буде
І на Украйні, добрі люди,
Отже таки й на чужині.
Хотілося б... та й то для того,
Щоб не робили москалі
Труни із дерева чужого,
Або хоч крихотку землі
Із-за Дніпра мого святого
Святії вітри принесли,
Та й більш нічого. Так-то, люди,
Хотілося б... Та що й гадать...
Нащо вже й бога турбувать,
Коли по-нашому не буде.

[Орська кріпость
1847]